

ת"פ 25327/03/13 - מדינת ישראל נגד פיראס חמאדה, עז אלדין עטון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25327-03-13 מדינת ישראל נ' חמאדה ואח'
בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. פיראס חמאדה
2. עז אלדין עטון

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום

1. על פי עובדות כתב האישום ביום 6 במרץ 2013, סמוך לשעה 21:00 נסעו הנאשמים ברכב מסוג קאיה מספר רישוי 7399374 (להלן: "הרכב") באזור שכונת ארנונה בירושלים (להלן: "המקום"). צוות שוטרים שנסע ברכב משטרת סמוי (להלן: "הרכב המשטרתית"), היה במקום והבחין בנסיעה החשודה של הרכב בו נהג נאשם 1.
2. בשלב מסוים הרכב נעצר והרכב המשטרתית נעצר במקביל לו. השוטר יהודה יפרח (להלן: "השוטר יפרח") שהיה ברכב המשטרתית ירד ממנו וניגש לעבר חלון נהג הרכב שהיה פתוח. השוטר יפרח הציג עצמו כשוטר תוך שהוא מציג תעודה מזהה. בשלב זה סטה הרכב שמאלה בצורה חדה וכמעט פגע בשוטר יפרח. יפרח נאלץ לקפוץ הצידה וניסה לפתוח את דלת נהג הרכב, אך היא היתה נעולה.
3. הנאשמים החלו בנסיעה מהירה והרכב המשטרתית נסע אחריהם כשאר כחול מהבהב על גג הרכב המשטרתית. (להלן: "אורות הזיהוי") וכן הופעלה סירנה וצופר. השוטר יפרח כרז לנאשמים "עצרו בצד, משטרה" אך הנאשמים המשיכו בנסיעתם הפרועה (להלן: "המרדף").
4. המרדף החל מרחוב קורא הדורות שבשכונת ארנונה שבירושלים, המשיך לרחוב לייב יפה, דרך קיבוץ רמת רחל והמשיך לצור באחר (להלן: "הכפר"), תוך שהנאשמים נוסעים מספר פעמים בניגוד לכיוון התנועה וגורמים לכלי רכב בכביש לבלום בפתאומיות. בצומת רחוב לייב יפה - הכפר, הנאשמים נסעו בניגוד לכיוון התנועה בשל העומס שהיה בצומת, וכתוצאה מכך רכבם של הנאשמים כמעט התהפך ופגע ברכב אחר. במהלך המרדף משאית שיצאה מחניון עפר שנמצא בכניסה לכפר כמעט התנגשה ברכב בשל נסיעתו המהירה. הנאשמים המשיכו את נסיעתם המהירה בתוך הכפר ובאחד מהרחובות כמעט פגעו בהולך רגל.

עמוד 1

5. עוד נטען בכתב האישום כי באחת הכיכרות בכפר נעצר הרכב בעקבות חסימה בכביש. נאשם 2 ירד מהרכב ואילו נאשם 1 נסע במהירות מהמקום. נאשם 2 נעמד מול הרכב המשטרתי והיכה במכסה המנוע ובחלון של הנהג. שניים מהשוטרים ירו מהרכב המשטרתי וניסו לעצור את נאשם 2. סביב נאשם 2 החלה התקהלות של תושבים מהכפר (להלן: "**ההתקהלות**" או "**התושבים**" בהתאמה). נאשם 2 התנגד למעצר תוך שהוא מתפרע, בועט ונותן מכות אגרוף לשוטרים. התושבים החלו להפריע לשוטרים בביצוע המעצר ולמשוך את נאשם 2 מידי השוטרים. השוטר יפרח השתמש בגז פלפל כנגד התושבים ונאשם 2 נמלט מהמקום.

6. במעשיהם אלה מואשמים הנאשמים בצוותא כי עברו עבירה של מעשי פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") וכי הפריעו לשוטרים עבירה לפי סעיף 275 לחוק. לנאשם 2 מיוחסת גם עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק בגין האירוע שהתרחש בכפר.

תשובת הנאשמים לאישום

7. הנאשמים הכחישו את המיוחס להם בכתב האישום ומסרו את גרסתם לאירוע. לדבריהם הם אכן היו במקום, אלא שלא היה דבר המעורר חשד באופן נסיעתו של נאשם 1. לדבריהם השוטר יפרח לא הזדהה בפניהם ולא כרז להם לעצור בצד, והם כלל לא ידעו כי מדובר בשוטרים. הנאשמים אישרו כי נאשם 1 אכן נמלט מהמקום, שכן הם סברו כי מדובר באנשים שרוצים לפגוע בהם. יחד עם זאת, הם הכחישו את תיאור המרדף, שכן לטענתם השוטרים הפריזו בדבריהם באשר לתיאור המרדף, הן ביחס לאורכו של המרדף והן ביחס לאופן הנהיגה של נאשם 1.

8. ב"כ נאשם 2 השיב באשר לכך שיוחסה אף למרשו עבירה של נהיגה בפזיזות למרות שלא נהג ברכב, כי מדובר בהחלטה שעומדת בניגוד להנחיית פרקליט המדינה, אשר קובעת כי רק כאשר היושב לצדו של נהג עודד או דרבן את הנהג לברוח מהשוטרים יוגש כתב אישום אף כנגד מי שלא נהג ברכב. לדידו, במקרה דנן אין כל ראייה לכך שנאשם 2 עודד את נאשם 1 לברוח מהשוטרים.

9. ביחס לעבירת תקיפת השוטרים, הכחיש נאשם 2 כי תקף את השוטרים ומסר כי הוא זה אשר הוכה באופן ברוטלי בידיהם, ולמעשה נפל קורבן למעשיהם של השוטרים.

ראיות הצדדים

ראיות התביעה

10. מטעם המאשימה העידו שישה עדים. תחילה העידו החוקרים רס"מ אורית קפלן (להלן: "**החוקרת**") וסמ"ר תומר מונסנוג (להלן: "**החוקר**") (להלן ביחד: "**החוקרים**") אשר גבו מספר הודעות משטרטיות בתיק ובאמצעותם הוגשו הודעות הנאשמים ותמלילה.

(הודעת נאשם 1 סומנה **ת/2** ותמלולה סומן **ת/4** והודעת נאשם 2 סומנה **ת/1** ותמלולה סומן **ת/3**). בהמשך העידו

השוטרים שהיו ברכב המשטרה, קרי השוטר יפרח, השוטר יוני ישראל (להלן: "השוטר יוני"), השוטר נור אזבח (להלן: "השוטר נור") והשוטר ג'רמי שישפורטיש (להלן: "השוטר ג'רמי") (להלן ביחד: "השוטרים").

עדויות השוטרים

השוטר יפרח

11. ביום האירוע שימש ראש צוות בילוש. לדברי יפרח הוא הגיע למקום ביחד עם עוד שלושה שוטרים, השוטר יוני, השוטר נור והשוטר ג'רמי, לצורך פעילות כנגד התפרצויות לבתים ורכבים באזור שכונת ארנונה וארמון הנציב. לדבריו, ברחוב קורא הדורות הם הבחינו ברכב אפור חונה בין רכבים כשנורות האיתות דלוקות. יפרח הסביר כי בשלב זה חשדו התעורר, שכן השעה היתה שעת לילה באזור מוכה פשיעה, ולכן ביקש מהשוטר יוני ישראל להתקרב אל הרכב בנסיעה איטית. לדבריו, כאשר הם התקרבו אל הרכב, נדלקו אורות הרכב והנהג החל בנסיעה קצרה, עד אשר הגיע לרחוב לייב יפה, שם נעמד בצד ימין של הדרך, כאשר נורות האיתות דלוקות. יפרח סיפר כי לאחר שירד מרכבו הוא פנה אל הנהג, נאשם 1, שישב עם חלון פתוח והזדהה בפניו: **"הצגתי לנהג תג בלש וגם אמרתי לו מילולית משטרה ושאלתי מאיפה אתה"** (ר' עמ' 21 ש' 21-22). או אז, הסיט נאשם 1 את ההגה לכיוונו והחל בנסיעה. יפרח ציין כי אך בדרך נס לא נפגע, שכן הוא קפץ הצידה וניסה לפתוח את דלת הרכב. יפרח העיד כי נכנס לרכב המשטרה והעביר לשוטר נור שישב מאחור את אורות הזיהוי. בהקשר זה הסביר יפרח כי ברגע שמחברים למצת הרכב את אורות הזיהוי הם מתחילים לעבוד. לדברי יפרח השוטר נור הניח את אורות הזיהוי על גג הרכב ובמקביל הוא קרא בכריזה "עצור משטרה" בעברית ובערבית (שם ש' 23-33).

12. אשר לאופן נסיעתו של נאשם 1 מסר יפרח כהאי לישנא:

"במהלך הנסיעה הנהג נהג באופן פראי וברחוב היו רכבים נוספים שנכנסו כאשר הוא חותך בין הנתיבים כדי להימלט מאתנו. מדובר ברח' לייב יפה שהוא דו סטרי. במהלך נסיעתו הוא בלם בלימת חירום וסטה מנתיב הנסיעה. כאשר הרכב הגיע לצור באכר לכיוון צומת רמת רחל. הצומת היתה עמוסה. הרכב הנמלט נסע בניגוד לכיוון התנועה דבר שגרם לרכבים לבלום. כמעט היתה שם תאונה. יש מדרגה בין הכביש לשביל העפר והוא פנה שמאלה והמשיך בנסיעה שלו. ליד מוצב הפעמון יש חניון עפר שבו חונות משאיות. היתה משאית שרצתה להכנס לחניון וככל הנראה לא הבחינה בחשוד ולהערכתנו בגלל מערכת הכריזה והנהג הצליח לבלום לפני שפגע בנהג הנמלט. הרכב הנמלט הגיע לצומת כיכר צור באכר ליד חושה עטון. משם הוא פונה שמאלה בניגוד לכיוון התנועה. הוא כמעט עושה שם תאונה עם רכב אחר. לאחר מכן הוא פונה שוב שמאלה לכיוון מזגד (הכוונה מסגד ח.מ.ל) אל עומרי. לאחר שעובר את המזגד המסגד שוב שמאלה לכיוון בית ספר לבנות הישן ושם הוא כמעט דורס הולך רגל. מגיע לדרך צור באכר פונה שוב שמאלה לכיכר צור באכר. בכיכר פונה שמאלה שם אנחנו נתקלים בחסימה קשיחה של רכב אחר שחוסם אותנו..." (ר' עמ' 22 ש' 1-12).

13. יפרח סיפר כי בכניסה לכפר הם הורידו את אורות הזיהוי מגג הרכב שכן במקום נוהגים לתקוף שוטרים וליידות אבנים לעבר ניידות משטרה. לדבריו לאחר שהרכב נעצר, נאשם 1 נמלט מהרכב ונאשם 2 הגיע לחזית הרכב והכה במכסה המנוע של הרכב המשטרתית. יפרח ציין כי במקום היו עשרות אנשים שהתקהלו. השוטר יפרח נשאל מדוע לא ציין בדוחות הפעולה שערך, כי נאשם 2 הכה ברכב המשטרתית, בפי השוטר יפרח לא היתה תשובה והוא טען כי הדוחות נרשמו בשעת לילה מאוחרת (1:00 לפנות בוקר).

14. עוד סיפר השוטר יפרח על שארע לאחר שהשוטרים נור וג'רמי יצאו מהרכב על מנת לעצור את נאשם 2 תוך כדי דחיפות, בעיטות ומכות אגרופ (שם ש' 22). לדבריו כאשר הרגיש איום לו ולשוטרים נאלץ להשתמש בגז פלפל על מנת לעצור את נאשם 2 אולם הוא נמלט לאחת הסמטאות. לאחר שהשוטרים הבינו שהם אינם יכולים לבצע את המעצר הם עזבו את המקום לאחר שבצעו סריקות לאיתור הרכב. השוטר יפרח ציין כי הם חזרו למקום המפגש הראשוני עם הנאשמים, כדי לנסות לאתר האם בוצעה שם עבירה, אולם לא אותר דבר חריג במקום (שם ש' 10).

15. השוטר יפרח ציין כי הוא דמות מוכרת בכפר ולא פעם ביצע שם מעצרים וחיפושים והוסיף כי נאשם 2 מכיר אותו (ר' עמ' 23 ש' 1 וש' 5). לאחר שב"כ המאשימה שאל את השוטר, האם יש לו הסבר לכך שלא ציין בדוחות שהוא מכיר את נאשם 2, ענה: **"לגבי ההיכרות שלי עם הנאשם, כיוון שהאירוע היה מהיר ידעתי שהוא שייך למשפחת עטון ולא הייתי בטוח במאה אחוז לגבי זהותו ולכן גם בשיחות שביצעתי עם רכז המודיעין מסרתי כי מדובר בבן משפחת עטון כאשר יש סבירות שמדובר בעז (הכוונה לנאשם 2 ח.מ.ל) אבל לא הייתי בטוח לחלוטין לא ציינתי זאת בדוחות כדי לא לגרום להליך שווא של מעצר וחקירה"** (ר' עמ' 24 ש' 15-18).

השוטר יוני

16. בזמן האירוע נהג יוני ברכב המשטרתית. באותה העת הוא היה בלש צעיר שסיים קורס בלשים בסיסי. יוני סיפר כי הם הגיעו למקום במסגרת פעילות לאיתור עבריני רכוש. לדבריו השוטר יפרח הפנה את תשומת ליבם לרכב שהיה נראה לו חשוד. יוני ציין כי הוא התקדם עם הרכב המשטרתית לכיוון הרכב, אלא שטרם הספיק להגיע אל הרכב, הרכב יצא במהירות מהחנייה ונכנס לחנייה אחרת. בהוראת השוטר יפרח הוא עצר את הרכב המשטרתית במקביל לרכב והשוטרים יצאו מהרכב המשטרתית. לדבריו השוטר יוני, יפרח הרים את החולצה (כדי לגלות את תג הזיהוי שעל חגורתו) והזדהה בפני נאשם 1 כשוטר, אלא שבשלב זה שדה הראיה שלו נחסם בשל אוטובוס שעמד במקום ונהגו סימן לו לפנות את הדרך (ר' עמ' 44 ש' 30-עמ' 45 ש' 1). בחקירתו הנגדית אישר השוטר יוני כי בהודעתו (נ/2) ובדו"ח הפעולה שערך (נ/3) לא ציין כי השוטר יפרח הזדהה באמצעות תג משטרה (ר' עמ' 48 ש' 1-2), וציין כי מדובר בתנועת זיהוי אופיינית לשוטר יפרח (שם ש' 9) והתעקש שראה את השוטר יפרח מרים את החולצה: **"אני את התנועה הזאת ראיתי באותו יום. הוא עמד עם הגב אלי, אם הוא הזדהה, ראה, או הרים מספיק אין לי מושג. הוא עמד עם הגב אלי והפנים אליהם ראיתי את תנועתו"** (שם ש' 15-16).

17. השוטר יוני העיד על שארע לאחר מכן. לדבריו ראה את השוטר יפרח מזנק לעבר הרכב המשטרתית ונאשם

1 הסיט את ההגה שמאלה והחל בנסיעה מהירה. בהוראת השוטר יפרח הם החלו במרדף אחרי הרכב. השוטר יוני תאר את המרדף ואף הסביר כי מאחר והיה הנהג ברכב המשטרתי בחן את הדרך:

"אני נהגתי את הרכב מה זאת אומרת. בתור נהג אני מסתכל על המהירות ובוחן את הרכב שלי אני ער לנסיעה שלי. זו הייתה המהירות. זהו, נסענו במהירות מטורפת, הגענו לכיכר של רמת רחל, הוא המשיך ישר במהירות בכיכר, אני עוד האטתי בכיכר. הוא נהג טוב, ייאמר לזכותו. הוא נוהג במהירות וכמה פעמים כמעט התהפך ואני זוכר אותנו ברכב, שאהוד אומר "הוא הולך להתהפך", הרכב שלו כמעט היה על הצד. זהו, רמת רחל, פנה שמאלה. עמדו שם כמה רכבים בצומת, חלק שהגיעו מכיוון צור באחר מצד שמאל, וחלק מצד ימין מרמת רחל, ועוד חלק מהכיוון שלנו שאותת שמאלה. הוא עקף את הרכב הזה, נכנס לצומת במהירות, אני לא יודע על מה הוא עלה שם, אני זוכר שהוא ממש היה באוויר, עלה על גדר או מדרכה גבוהה. הייתה שם עוד משאית בכביש המעוקל שבאה לפנות ימינה, להיכנס לחנייה של משאיות שחונות. הוא נבהל ממנה והסיט את כל ההגה ימינה, השתפשף שם בצד, המשאית בלמה בשניה האחרונה, ואני נכנסתי אחריו. בכיכר בתוך הכפר, הגענו למטה, הוא נכנס מצד שמאל של הכיכר ולא מצד ימין. עשה סיבוב. כשעברנו שם בפעם הראשונה לא היה שם איש, המקום היה ריק, שעת ערב. הוא נסע ואני אחריו. הוא עשה סיבוב בכפר של בערך דקה, הגיע לאותו מקום ובפעם השניה שהגענו לשם חיכו שם כמה עשרות אנשים, כנראה משפחה. הרכב שלו נעצר ליד ההמון. רכב שהגיע מהצד, שאני לא יכול להגיד אם זה היה במקרה או בכוונה, חסם את רכב הבילוש..." (ר' עמ' 45 ש' 26-12).

18. יוני סיפר כי נאשם 2 ירד מהרכב, דפק על שמש הרכב המשטרתי והחל לרדת לכיוון המתקלהים. שוב בהוראתו של השוטר יפרח השוטרים ירדו מהרכב המשטרתי והוא נשאר לאבטח את הרכב בהתאם לנהלים. לדבריו מהרכב ראה את השוטרים מנסים לעצר את נאשם 2 שהשתולל והניף את ידיו לכל עבר (ר' עמ' 45 ש' 30), ולכן החליט לצאת מהרכב המשטרתי בניגוד לנהלים ולסייע לשוטרים ללא הצלחה, שכן נאשם 2 ברח מהמקום. יוני העיד כי לאחר שנאשם 2 ברח הם חזרו למקום סרקו אותו ולא מצאו דבר.

השוטר נור

19. במועד האירוע תגבר נור את יחידת הבילוש של תחנת עוז. הוא היה שוטר חדש, כחודש בתפקיד. השוטר נור סיפר כי לאחר שהרכב העלה את חשדם הוא והשוטר יפרח ירדו מהרכב המשטרתי. השוטר נור העיד כי השוטר יפרח הזדהה בפני הנאשמים באמצעות תעודת שוטר והנהג סטה לכיוון יפרח והחל לברוח, הם עלו לרכב המשטרתי והחלו במרדף אחר הרכב הנמלט. נור העיד כי הוא הניח את אורות הזיהוי על גג הרכב, מערכת הכריזה ברכב המשטרתי פעלה והשוטר יפרח כרז להם "משטרה עצור משטרה עצור" (ר' עמ' 62 ש' 26).

20. השוטר נור סיפר על שארע בהמשך כאשר הם הגיעו לכפר. לדבריו לאחר שני סיבובים בכפר הם נעצרו בעקבות חסימה של רכב אחר בכביש. בשלב זה נאשם 2 ירד מהרכב והחל לברוח והוא והשוטר ג'רמי רדפו אחריו תוך שהם צועקים לעברו "משטרה". בהמשך הצליח לתפוס את נאשם 1 והחל להוביל אותו לכיוון הרכב המשטרתי, אלא שהיתה התקהלות במקום והחלו דחיפות וכך נאשם 2 הצליח להשתחרר. השוטר

נור העיד כי כאשר נאשם 2 ניסה להשתחרר מידיה הוא בעט בו נאשם 2 והכה בו בעזרת אגרופיו (ר' עמ' 63 ש' 10 וש' 30).

השוטר ג'רמי

21. בעת האירוע ג'רמי שרת בתחנת עז ביחידת הבילוש. באותה העת הוא היה שוטר חדש. ג'רמי סיפר כי האירוע התרחש בשבוע הראשון שלו בעבודה ולכן זכור לו כאירוע משמעותי. השוטר ג'רמי העיד על המרדף:

"ישבתי מאחורי הנהג. הנסיעה הייתה מאוד פרועה. הרכב התנדנד הרבה במהלך הנסיעה. הנסיעה הייתה מאוד מהירה. זו הייתה משמרת שלישית, שבוע ראשון שלי, האדרנלין עלה, לא הייתי לי את התחושה הזו בעבר, ולכן הכל היה קצת מעורפל ולכן לקח זמן עד שהבנתי מה קורה. לפני שניה היינו ברחוב ופתאום נסיעה לא שגרתית. הנסיעה הייתה מהירה" (ר' עמ' 71 ש' 29 - עמ' 72 ש' 2).

22. לדברי השוטר ג'רמי, הוא העביר לידי השוטר נור את אורות הזיהוי, נור הניח אותם על הגג לזיהוי, וכן במהלך המרדף הופעלה מערכת הכריזה שבאמצעותה כרזו לנאשמים "עצור משטרה". ג'רמי לא זכר את מספר הפעמים שקראו לנאשמים לעצור, אולם הוא זכר שחזרו על הדברים מספר פעמים (ר' עמ' 72 ש' 30-31).

23. ג'רמי סיפר כי בהמשך כאשר הם הגיעו לכפר, רכב חסם את דרכם, נאשם 2 ירד מהרכב, התקדם לעבר הרכב המשטרה, נתן מכה על מכסה המנוע והתרחק לאחור. השוטר ג'רמי מסר כי הוא ירד מהרכב והורה לנאשם 2 לשכב על הרצפה ולאחר שנאשם 2 לא נענה להוראה, הוא אחז בו וניסה להורידו להרצפה על מנת לעצרו. לדבריו במקום היתה התקהלות והוא יחד עם נאשם 2 "נסחפו" לעבר גדר. ג'רמי סיפר כי נאשם 2 התפרע, הניף את ידו ודחף אותו. ג'רמי ציין כי תוך כדי ההתפרעות, ידו של נאשם 2 פגעה בעינו ונפלה לו עדשה שהרכיב, ולכן התחיל לראות באופן מטושטש וכך נאשם 2 נמלט מהמקום. עוד הוסיף ג'רמי וסיפר כי במקום נעשה שימוש בגז פלפל והם עזבו את הכפר מבלי שנאשם 2 נעצר. בהמשך הם הלכו לסרוק את המקום בשכונת ארנונה אולם לא איתרו דבר.

עדויות החוקרים

עדות החוקרת

24. חוקרת בתחנת עוז חקרה את נאשם 2, באמצעותה הוגשה הודעת נאשם 2 וסומנה **ת/1**. לדבריה, נאשם 2 לא דיבר עברית ולכן נעזרה בשוטר דובר ערבית לתרגם את הדברים. היא מסרה כי ההודעה משקפת את עיקר החקירה והיא אף הוקלטה (ר' עמ' 8 ש' 22).

החוקרת מסרה כי היא כלל לא מבינה ערבית וכי המתרגם שנכח בחקירה הוא שוטר (ר' עמ' 9 ש' 24). לדברי

החוקרת חלקה בטיפול בתיק היה בחקירת נאשם 2, ולא ידוע לה כי נתבקשו לבצע פעולות חקירה נוספות.

השוטרת אישרה כי נאשם 2 מסר לה כי באירוע הפעילו השוטרים אלימות כלפיו, אולם מלבד הערת חוקר בעניין, היא לא העבירה את החומר למח"ש, שכן לא היתה אחראית על הטיפול בתיק (ר' עמ' 10 ש' 13) והסבירה כי באחריותו של האחראי על התיק להעביר את החומר למח"ש (שם ש' 20).

25. ב"כ הנאשם הציג לחוקרת דוח קצין ממונה בו נכתב מפי נאשם 2 כי הוא רוצה לתבוע את מי שהרביץ לו, וזו מסרה כי שמה מופיעה על הדוח מאחר שהיא זו שהפיקה אותו מהמחשב אולם היא אינה מוסמכת לחתום עליו (ר' עמ' 11 ש' 1-4).

26. העדה שללה כי בשלב כלשהו בחקירה חוקר הכניס לה פתק עם שמות של שלושה עדי ראיה שראו כיצד השוטרים תקפו את הנאשם (שם ש' 10-13).

27. החוקרת ציינה כי קראה את הודעתו של נאשם 1 טרם גבתה את הודעתו של נאשם 2, והסבירה כי שאלה את נאשם 2 שאלות אשר מתייחסות לגרסה שמסר נאשם 1.

עדות החוקר

28. החוקר העיד על נסיבות גביית הודעת נאשם 1. לדבריו, הודעתו של נאשם 1 תועדה במערכת המשטרית ותורגמה על ידי שוטר דובר השפה הערבית. השוטר אישר כי טענתו המרכזית של נאשם 1 במהלך החקירה היתה כי הוא לא ידע שברכב יושבים שוטרים, וכי הוא סבר שמדובר במתנחלים המנסים לתקוף אותו.

29. החוקר אשר חקר הן את נאשם 1 והן את ג'רמי, נשאל על ידי ב"כ נאשם 2 מדוע לא ברר עם השוטר ג'רמי אלו עבירות תנועה עברו הנאשמים והסתפק בדבריו כי הנאשמים עברו "**המון עבירות תנועה השוטר יוני יפרט לך את יתר העבירות כי אני לא זוכר אותם**" (ר' עמ' 14 ש' 25-26). בפי החוקר לא היתה תשובה לכך והוא ציין כי זאת היתה תשובתו של השוטר והוא אינו יכול לאמת אותו עם הדו"ח שכתב יום קודם לכן, מאחר שהוא אינו רשאי "להכניס לנחקר מילים לפה" וכן הוסיף כי על מנת שעדות של נחקר תהיה אמינה הוא אינו יכול לשנות את הפרטים ולהפנות אותו לדבריו של נחקר אחר (ר' עמ' 16 ש' 1-2).

30. החוקר אישר כי עוד בדיון בהארכת מעצרו של הנאשמים הם התבקשו לבדוק מצלמות במקום, אולם בבדיקה מול רמח"ם עוז מר מוזי כהן, התברר כי אין מצלמות במקום ומעבר לכך לא יצאו לבדוק עם השוטרים את מסלול הנסיעה (ר' עמ' 17 ש' 26).

ראיות ההגנה

31. מטעם ההגנה העידו הנאשמים וכן קרוב משפחתו של נאשם 2, מר איעד עטון (להלן: "**מר עטון**"), שהיה עד ראיה לאירוע שהתרחש בכפר לאחר שנאשם 2 ירד מהרכב.

לבקשת ב"כ הנאשמים ומטעמים טכניים בלבד העיד נאשם 2 ראשון אולם אביא את הדברים על פי סדר הנאשמים בכתב האישום.

נאשם 1

32. נאשם 1 סיפר על שארע ביום האירוע. לדבריו הוא נהג ברכב בדרכו חזרה מתלפיות לביתו בכפר והיה יחד עם בן דודו נאשם 2. במהלך הנסיעה חשד כי רכב עוקב אחריו ונאשם 2 ביקש ממנו לעצור בצד ולבדוק מי רודף אחריהם, ולכן אותת ונעמד בצד ימין של הדרך. הרכב המשטרתי נעמד לצדו, חלון הרכב נפתח והוא נשאל מהיכן הם. לגרסתו לאחר שענה להם כי הוא מהכפר ירדו מהרכב המשטרתי 4 אנשים והקיפו את רכבם. הוא סבר שהם מתנחלים, שכן היו להם כיפות על הראש, ולכן גבר חששו והוא נמלט מהמקום.

33. נאשם 1 הסביר כי באותה תקופה שמע כי מתנחלים תוקפים אזרחים ערבים וזאת הסיבה שהחליט לברוח מהמקום. נאשם 1 טען כי לא היתה לו כל דרך לדעת כי הם אינם מתנחלים.

34. נאשם 1 סיפר את שארע לאחר שהגיעו לכפר. לדבריו הוא הוריד את נאשם 2 בסמוך לכיכר שהידי בכפר ונסע לביתו. נאשם 1 עמד על כך שהשוטרים לא הזדהו לאורך כל האירוע ואף ציין כי לו היה יודע שמדובר בשוטרים הוא היה עוצר, שכן לא היתה לו כל סיבה לברוח. על אף שנאשם 1 הודה כי נמלט מהמקום, הוא שלל כי נהג במהירות מופרזת או נסע כפי שהשוטרים תארו. לדבריו מדובר בנסיעה קצרה בדרך מישורית ולא היו הרבה רכבים על הכביש.

35. נאשם 1 העיד כי ההחלטה לברוח מהמקום היתה שלו בלבד ומדובר בהחלטה ספונטנית שקיבל לאחר שסבר כי מדובר במתנחלים שרוצים לפגוע בו ובנאשם 2.

נאשם 2

36. נאשם 2 סיפר כי הוא ונאשם 1 נסעו יחד לתלפיות, אולם נאלצו לחזור אל הכפר מאחר ולא היה ברשותם כסף. לדבריו כאשר היו בשכונת ארנונה עצרו ומאחוריהם נסע רכב, ולכן נאשם 1 הדליק איתות, על מנת לבדוק מי מאחוריהם. נאשם 2 העיד כי לאחר שעצרו בצד הדרך הרכב המשטרתי נעמד בסמוך לרכבם והם נשאלו מהיכן הם. לאחר שנאשם 1 ענה כי הם תושבי הכפר, ירדו שוטרים מרכבם "ותקפו" כלשונו, את הדלתות האחוריות של הרכב (ר' עמ' 89 ש' 25). לדבריו, נאשם 1 לחץ על דוושת הגז משום שפחד והם ברחו מהמקום אל הכפר. כאשר נשאל נאשם 2 אם שמע קול מיוחד מהרכב המשטרתי הוא השיב כי שמע קול צפירה חזקה בלבד (ר' עמ' 90 ש' 15-18).

37. נאשם 2 סיפר את שארע כאשר הם הגיעו לכפר. לדבריו, נאשם 1 עצר את הרכב בכיכר שהידי על מנת לאפשר לו ללכת אל ביתו ולספר לאביו שרודפים אחריהם. עוד הוסיף כי נאשם 1 המשיך בנסיעה לכיוון ביתו על מנת לספר על כך, אלא שברגע שהוא ירד מהרכב, הרכב המשטרתי דרס אותו וכל השוטרים ירדו מהרכב ותקפו אותו. לדבריו הוא הוכה באמצעות נשק במצחו. נאשם 2 אף הציג בבית המשפט צלקת על

הקרקפת בגודל של סנטימטר (ר' עמ' 9 ש' 4-5). נאשם 2 סיפר כי השוטרים ריססו אותו בגז פלפל וחשמלו אותו ועד היום הוא סובל מכאבים בגבו וברגליו. עוד הוסיף נאשם 2 כי הוא איבד את ההכרה והתעורר בקופת חולים. נאשם 2 לא ידע מי לקח אותו לקופת חולים וציין כי בחורים שהיו במקום פינו אותו.

מר עטון

38. מדובר בבן דודו של אביו של נאשם 2. מר עטון היה בכפר בזמן האירוע ויצא מביתו למשמע קולות רעש. לדבריו ראה רכב לבן שחוסם את הכביש ושלושה ארבעה אנשים תוקפים אדם אשר שוכב על הרצפה. לדברי העד בתחילה הוא סבר כי מדובר בקטטה בין ערבים, אולם בהמשך הבחין שאחד התוקפים חובש כיפה ואז הבין שמדובר ביהודים. לדבריו, האירוע נמשך כשתי דקות והתוקפים היו עם חפץ כלשהו בידיהם אולם הוא לא זיהה מהו אותו חפץ. הוא העיד כי נאשם 2 הותקף באגרסיביות. לדברי מר עטון במקום התאספו אנשים רבים ורק לאחר מכן זיהה כי מדובר בנאשם 2.

עיקרי טיעוני הצדדים

39. ב"כ המאשימה סבורה כי יש בראיות שהביאה כדי להוכיח את אשמת הנאשמים במידה שלמעלה מספק סביר. לשיטתה, עדויות עדי התביעה משתלבות זו בזו והן יוצרות יחד גרסה רציפה ואמינה. מגרסתם עולה כי השוטרים הזדהו בפני הנאשמים והנאשמים ידעו היטב כי מדובר בשוטרים ועל אף זאת נמלטו מהמקום. לדברי ב"כ המאשימה, יש להרשיע את נאשם 2 בעבירה של נהיגה בפזיזות מכוח דיני השותפות. עוד סבורה ב"כ המאשימה כי הוכח שנאשם 2 התנגד למעצרו, תוך שהוא תוקף את השוטרים נור וג'רמי ובכך עבר עבירה של תקיפת שוטר.

40. מאידך, גורסת ההגנה כי השוטרים לא הזדהו בפני הנאשמים ואלה לא ידעו כי מדובר בשוטרים וברחו לאחר שחשו מאוימים כי סברו שהם נרדפים על ידי מתנחלים. ב"כ נאשם 2 סבור כי לא ניתן להרשיע את נאשם 2 בעבירה של נהיגה בפזיזות, שכן מעדותו של נאשם 1 עולה כי ההחלטה לברוח מהמקום היתה שלו בלבד וכי נאשם 2 לא נטל חלק לא בעידודו של נאשם 1 ולא בקבלת ההחלטה לעשות כן. ביחס לעבירת תקיפת השוטרים המיוחסת לנאשם 2, סבור בא כוחו כי זה נפל קורבן לאלימות בוטה מצד השוטרים באירוע. עוד טען ב"כ נאשם 2 כי המשטרה לא פעלה לחקור עדים באשר לאירוע תקיפת השוטרים, למרות שמסר את פרטיהם במועד דיון המעצר והפנה לפרוטוקול הדיון אשר סומן נ/4.

41. ב"כ הנאשמים עמדו בסיכומיהם על סתירות בגרסאות עדי התביעה. הן ביחס להזדהותם כשוטרים והן ביחס למרדף שנערך לאחר מכן. לשיטת ב"כ הנאשמים השוטרים תיאמו ביניהם גרסאות וערכו יחד את דוחות הפעולה, על מנת לחפות על כך שלא הזדהו ואילצו את הנאשמים לברוח מהמקום. מנגד, סבורים ב"כ הנאשמים כי עדויות ההגנה היו קוהרנטיות ומהימנות והן מתיישבות עם השכל הישר. לפיכך סבורים ב"כ הנאשמים כי יש להורות על זיכויים של הנאשמים מכל העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

דיון והכרעה

42. המחלוקת בתיק זה רובה ככולה נסובה על שאלות עובדתיות והשאלה המרכזית היא בדבר הזדהות השוטרים, שכן הנאשמים מודים כי נמלטו מהמקום, אלא שהם טוענים להגנתם כי הם לא ידעו שמדובר בשוטרים וסברו כי מדובר במתנחלים שבאו לפגוע בהם. עם זאת קיים פער בין עדות השוטרים לעדותם של הנאשמים לגבי אופן הנהיגה של נאשם 1 במרדף ועל כן יש להכריע אף בשאלה זו. שאלה נוספת בהקשר זה היא, מה חלקו של נאשם 2 במרדף והאם ניתן לייחס לו עבירה זו מכח דיני השותפות. בנוסף, אדון ואכריע בעבירת תקיפת שוטר המיוחסת לנאשם 2.

שאלת ההזדהות

43. טענת הנאשמים כי לא היה ידוע להם כי מדובר ברכב משטרה, אינה מתיישבת עם עדויות השוטרים. עדויות השוטרים היו עקביות, קוהרנטיות וחיזקו זו את זו בנקודות המהותיות, קרי בדבר סדר התרחשות הדברים והזדהותם כשוטרים. כל אחד מהשוטרים הקפיד להעיד רק על שראה ושמע וסיפר על הדברים מנקודת מבטו. השוטר יפרח שהיה בעת האירוע מפקד צוות בילוש העיד באופן בהיר ומסר כיצד הזדהה בפני הנאשמים באמצעות תג בלש שהיה על החגורה שמתחת חולצתו, וכן אמר להם מילולית "משטרה" (ר' עמ' 21 ש' 21-22). בחקירתו הנגדית לב"כ נאשם 1, התבקש השוטר יפרח להדגים כיצד עשה זאת בפועל וכאשר הרים את חולצתו, התג אותו טען שהציג היה מונח על חגורתו (ר' עמ' 28 ש' 24-26). בחקירתו הנגדית עומת השוטר יפרח עם גרסתו במשטרה שם ציין: "**באתי להציג** את תג הבלש שלו על מנת להזדהות כשוטר וזאת כאשר אני אומר מילולית משטרה". השוטר יפרח הסביר כי כנראה מדובר בטעות בניסוח ועמד על כך שהציג את תעודת המינוי.

44. השוטר יוני העיד אף הוא בבית המשפט כי ראה את השוטר יפרח מרים את חולצתו ועל אף שבאי כח הנאשמים הטעימו בסיכומיהם, כי השוטר יפרח העלה גרסה זו לראשונה בבית המשפט הרי שעיון בהודעתו של השוטר יוני נ/3 מלמדת כי עוד בהודעתו הוא ציין כי ראה זאת וכאשר נשאל אם יתכן והנאשמים לא ידעו כי הם שוטרים השיב: "**לא יכול להיות מכמה סיבות, אהוד שהיה בחוץ הוציא תעודת שוטר והראה לו מבעד לחלון בהתחלה, וגם במהלך המרדף הייתי דבוק אליו היה לנו כחול מהבהב והפעלנו צופר אוויר של ניידת משטרה והדברים גרמו לו להאיץ**" (ר' נ/3 ש' 51-54). בבית משפט הסביר השוטר יוני כי תעודת שוטר ותעודת בלש הם היינו הך (ר' עמ' 52 ש' 12-13). השוטר יוני לא הסתיר כי אוטובוס שהגיע למקום הפריע לו לשמור על קשר עין עם הנעשה מחוץ לרכב, אולם עמד על כך שראה את תנועת הרמת החולצה והשיב לטענת הנאשמים כי לא ידעו שמדובר בשוטרים: "**אהוד הציג תג בלש, זה מה שאני ראיתי, הוא עשה תנועה של הרמת חולצה ותג הבלש היה על חגורתו מקדימה. שמעתי אותו אומר "משטרה, תפתח את החלון". במהלך הנסיעה כרזנו להם "משטרה משטרה לעצור", היינו עם אור כחול מהבהב וסירנה. אני לא חושב שצריך יותר מזה לזיהוי משטרה"** (ר' עמ' 46 ש' 25-28). בחקירתו הנגדית שב וטען כי ראה את השוטר יפרח מרים את חולצתו ומזדהה. (ר' עמ' 48 ש' 15-16)

45. השוטרים נור וג'רמי לא ראו את תנועת ההזדהות, אולם העידו שניהם כי שמעו את השוטר יפרח מזדהה בפני הנאשמים ואומר להם "משטרה" (ר' עדות השוטר נור עמ' 66 ש' 30-31 ועדות השוטר ג'רמי עמ' 75 ש' 2-6). השוטר ג'רמי ציין בעדותו מדוע לא ציין בדו"ח הפעולה שערך כי השוטר יפרח הציג תג שוטר, שכן לא ראה פעולה כזו, אולם אין ספק כי שמע אותו מזדהה בפני הנאשמים: "**אני שמעתי שהוא הזדהה הוא אמר "משטרה, אני שוטר" וזה מבחינתי הזדהות. אם אני מזדהה בפני מישהו כשוטר, אני מוציא תעודת מינוי ומציין את זה בדו"ח, פה אני לא יודע כי לא ראיתי. אמרתי שהוא הזדהה**

כשוטר וכך כתבתי בדו"ח" (ר' עמ' 12-14). השוטר נור הסביר אף הוא מדוע לא יתכן כי הנאשמים לא ידעו כי מדובר ברכב משטרתית: **"הזדהינו, אהוד הזדהה לפניהם כשוטרים. ולאחר מכן ראו את הצ'קלקה הכחולה, וצעקנו עם הכריזה "משטרה משטרה עצרו בצד", היו כמה אופציות, לא רק הזדהות, אלא גם צ'קלקה, כריזה והצעקות של אהוד בכריזה"** (ר' עמ' 63 ש' 16-18).

46. השוטרים כולם העידו כי השוטר נור, הוא זה אשר הניח את אורות הזיהוי על גג הרכב, אלא שבדברי השוטרים היתה סתירה בשאלה מי העביר את אורות הזיהוי לידי השוטר נור. השוטר יפרח העיד כי הוא בדק את האורות והעבירם לשוטר נור (ר' עמ' 21 ש' 28), השוטר נור העיד כי הוא זה אשר הרים את האורות הזיהוי מהרצפה בכוחות עצמו והניח אותם על גג הרכב (ר' עמ' 62 ש' 23-24) ואילו השוטר ג'רמי טען כי הוא זה אשר הרים את אורות הזיהוי והעבירם לידי השוטר נור (ר' עמ' 72 ש' 29-30). אכן קיימת סתירה בנקודה זו בדברי השוטרים ולא ברור מי הוא זה אשר העביר לידי השוטר נור את אורות הזיהוי, יחד עם זאת, מדובר באירוע מהיר, ומלחיץ, אשר במהלכו נדרשו השוטרים להיכנס במהירות לרכב המשטרתית ולהפעיל את אמצעי הזיהוי על מנת להשיג את הרכב הבורח. לא מן הנמנע שבמצב דברים זה לא יזכרו השוטרים בדיוק מי העביר את האורות לידי השוטר נור, אולם סבורני כי מדובר בסתירה שאינה מהותית לשאלת הזיהוי שעומדת בבסיס המחלוקת, שכן כאמור לא היתה סתירה ביחס לכך שהשוטר נור הוא זה אשר התקין על גג הרכב המשטרתית את אורות הזיהוי והפעילם. ולא נותר בליבי ספק כי במהלך המרדף, הרכב היה מזוהה כרכב משטרה וכי השוטר יפרח כרז לעבר הנאשמים לעצור והזדהה בפניהם כי הם שוטרים.

47. מנגד, עומדת לה גרסתם המרחיקה והמיתממת של הנאשמים לפיה הם לא ידעו באף שלב משלבי האירוע כי מדובר בשוטרים. על אף שמקריאת הודעות הנאשמים ותמליליהן ניכר כי הנאשמים למן הרגע הראשון דבקו בגרסתם זו. לא מצאתי לתת אמון בגרסתם, שכן לא ברור מדוע הנאשמים אשר לדבריהם פחדו כי רכב עוקב אחריהם עצרו בחניה ולא ברחו מהמקום מיד כשהבחינו ברכב שנוסע אחריהם. לא ברור גם מדוע לא התקשרו למשטרה ובפי הנאשמים לא היתה כל תשובה מדוע לא עשו כן (ר' עדות נאשם 1 עמ' 102 ש' 20-21 ועדות נאשם 2 עמ' 96 ש' 22-25). מופרכות טענת הנאשמים כי הם היו כה מפוחדים מאחר שסברו כי מתנחלים רודפים אחריהם ורוצים לתקוף אותם, ניכרת גם נוכח טענת נאשם 1, כי חרף מצב חירום זה נהג בנסיעה רגילה ולא במהירות גבוהה (ר' עמ' 99 ש' 2). ממה נפשך, לו מתקבלת טענת הנאשמים לפיה היו מפוחדים כי סברו שדולקים אחריהם עבריינים יהודים שרוצים לפגוע בהם, הרי שטענתם לפיה לא נהגו נהיגה מהירה אינה מתיישבת עם תיאורם את המצוקה אותה חשו ולא ברור כיצד ניתן לברוח ממצוקה מבלי לנהוג במהירות.

48. גם טענת ב"כ הנאשמים כי הנאשמים פחדו מיושבי הרכב, מאחר שסברו שהם מתנחלים הרוצים לפגוע בהם, וזאת בשל לבושם ובין היתר היותם חובשי כיפות ומגודלי זקן, אינה עולה בקנה אחד עם לבושם וחזותם של השוטרים בעת האירוע. יפרח אמנם חובש כיפה אולם הוא העיד כי בזמן פעילות אין עליו כל סממן דתי ובכל מקרה חזר על כך שהזדהה בפני הנאשמים: **"אני כאשר אני לבוש על אזרחי הציצית שלי תמיד בפנים ואינה בולטת החוצה והכיפה בכיס כדי שלא אאבד אותה כך שאין לי שום סממן דתי ובאותה תקופה הייתי מתגלח פעם בשבוע ואני לא יכול לדעת אך הייתי מגולח או לא באותו**

יום. מעבר לכך, החלון של הנהג היה פתוח והכרזתי משטרה ואף הצגתי את תג הבלש. מעבר לכך במרדף העלינו את הצ'קלקה ואף השתמשתי במערכת הכריזה דבר המעיד כי מדובר בשוטרים וברכב משטרה" (ר' עמ' 24 ש' 26-30).

49. השוטרים ג'רמי ויוני תמכו בדבריו אלה של השוטר יפרח. השוטר ג'רמי העיד כי השוטר יפרח לא תמיד חובש כיפה: **"יוני גם בלי כיפה. אהוד לובש לעיתים, לפעמים כן ולפעמים לא. במהלך העבודה אנחנו לפעמים מורידים את הכיפה"** (ר' עמ' 76 ש' 15). השוטר יוני מסר כי השוטרים יפרח וג'רמי חובשי כיפות, וכשנשאל עם היו עם כיפות באירוע מושא אישום זה לא יכול היה לזכור בוודאות, אולם הוא אישר כי לעיתים בזמן פעילות הם נוהגים להסיר את הכיפה מהראש: **"...אני לא יכול להגיד בוודאות לפעמים עם כיפה ולפעמים מורידים אותה שלא תיפול"** (ר' עמ' 57 ש' 17). עוד הוסיף כי הוא אינו יודע אם השוטרים לובשים כיצית, ואם לבשו כיצית עשו זאת תחת בגדיהם, שכן הוא לא ראה אותם עם כיצית מחוץ לבגדים (שם ש' 10). גם השוטר ג'רמי החובש כיפה אף הוא מסר כי בזמן האירוע חבש כובע גרב:

"ש. אני רואה אותך עם כיפה, גם אז היית עם כיפה"

ת. לא, הייתי עם כובע גרב שחור על הראש. היה חורף" (שם ש' 12-13).

זאת ועוד שניים מהשוטרים שנכחו ברכב המשטרה, השוטרים נור ויוני אינם חובשי כיפות ואינם בעלי סממנים חיצוניים אשר יכולים להצביע עליהם כבעלי חזות של "מתנחלים", וניסיונם של הנאשמים לתלות את התנהגותם בכך אין לה בסיס. למעלה מן הצורך אעיר, כי גם לו היו שניים מהשוטרים חובשי כיפות, הרי לא סביר כי כל אדם שעל ראשו מתנוססת כיפה יעורר חשדם ויצדיק בריחתם מהמקום.

50. אישור נוסף לכך שהנאשמים ידעו היטב כי הם נמלטים מרכב משטרה נמצא בדברי הנאשם אשר ששמע קול צפירה חזקה (ר' עמ' 90 ש' 16), אשר מאשרת את גרסת השוטרים על הפעלת מערכת הכריזה.

51. גם ההסבר אשר מסרו הנאשמים לכך שהגיעו לשכונת ארנונה תמוה, ובגרסתם נפלו סתירות בעניין זה, דבר אשר מחזק את החשד נגדם. נאשם 1 העיד כי הם כלל לא ערכו קניות שכן אביו התקשר אליו ואמר לו שהוא עשה כבר קניות (ר' עמ' 101 ש' 13) ואילו נאשם 2 טען כי לא היה להם די כסף לערוך את הקניות (ר' עמ' 89 ש' 19). ב"כ הנאשמים חזרו וטענו להעדר מניע מצד הנאשמים להימלט מהשוטרים, ואף תלו דבריהם אלה בכך שהשוטרים אשר חזרו למקום המפגש הראשוני לא איתרו סימנים לביצוע עבירה. אין בידי לקבל טענה זו, שכן לא ניתן לדעת אם עבירה אותה תכננו הנאשמים לעבור נמנעה עוד בשלב ראשוני או שמא החזיקו ברכב דבר אסור, שכן הם לא נתפסו מיד לאחר מעשה וזאת בשל המרדף שהתנהל. בעניין זה היטיב להסביר השוטר יפרח כאשר עומת עם טענה זו: **"את זה אנחנו לא יודעים. אנחנו לא יודעים מה עשו שם או מה תכננו לעשות שם. אני יודע שמרגע שהזדהיתי הם נמלטו מהמקום תוך כדי הסיכוי שהם יפגעו בי כי הם סטו עם הרכב"** (ר' עמ' 28 ש' 10-11).

52. התנהגותם של הנאשמים לאחר שהגיעו אל הכפר גם היא אינה מתיישבת עם גרסתם. לא ברור מדוע ירד נאשם 2 מהרכב ומדוע בחרו הנאשמים להיפרד זה מזה, שעה שלגרסתם סכנה אורבת להם והם מצויים במצוקה של ממש, והתנהגות זו מחזקת את המסקנה לפיה הנאשמים ידוע כי מדובר בשוטרים וניסו להימלט מפניהם.

המרדף

53. למעשה, אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשמים ברחו מהמקום. יחד עם זאת סבורים ב"כ הנאשמים כי השוטרים הגזימו בתיאורם את אופן נהיגתו של נאשם 1 ברכב וכי ייחסו לנאשמים נהיגה פרועה מבלי שעשו כן. אציין כבר כעת כי שוני בדברי העדים ביחס למרדף ולנהיגת הרכב נובע הן בשל המקום בו כל אחד מהם ישב ברכב והן בשל ניסיונם כשוטרים. כך, עדותם של השוטרים יפרח ויוני, אשר ישבו בקדמת הרכב היתה ברורה יותר ומפורטת יותר מעדותם של השוטרים נור וג'רמי אשר ישבו במושב האחוריים של הרכב המשטרתי. השוטר יוני היטיב להסביר זאת: **"אני נהגתי את הרכב מה זאת אומרת. בתור נהג אני מסתכל על המהירות ובוחר את הרכב שלי אני ער לנסיעה שלי. זו הייתה המהירות. זהו, נסענו במהירות מטורפת..."** (ר' עמ' 45 ש' 12-13). ובהמשך כאשר נאמר לו כי הוא מוסר תיאור שונה של המרדף מזה שמסרו יתר השוטרים השיב: **"אני נהגתי ולכן אני ער למה שקרה בדרך"** (ר' עמ' 56 ש' 10). השוטר יוני העיד כי נאשם 1 נהג במהירות מופרזת שהגיעה ל- 90-100 קמ"ש וזאת בדרך עירונית (ר' עמ' 45 ש' 10). עוד תיאר השוטר יוני כיצד במהלך הנסיעה עקף נאשם 1 רכבים, עלה על מדרכה וכמעט והתנגש במשאית שיצאה מכביש עפר צדדי, גם כאשר הגיעו אל הכפר נכנס נאשם 1 לכיכר שהיך בניגוד לתנועה (ר' עמ' 56 ש' 12-24 ועמ' 46 ש' 9-16). עדותם של יתר השוטרים תמכה בדבריו של השוטר יוני. שלושת השוטרים שישבו ברכב העידו כי נאשם 1 נהג בצורה פרועה ובניגוד לכללי התנועה. השוטרים יפרח ונור אף הזכירו את המשאית שהנאשמים כמעט התנגשו בה (ר' עדותו של השוטר יפרח עמ' 22 ש' 6, עדותו של השוטר נור עמ' 67 ש' 29).

54. לא נעלמה מעיניי טענת ב"כ הנאשמים לסתירה של ממש בדברי השוטר ג'רמי אשר כתב בדו"ח הפעולה שערך, כי הנאשמים עברו ברמזור אדום, עבירה, אשר אין מחלוקת שלא בוצעה וכי אין כל רמזור בנתיב הנסיעה בה נסעו. יחד עם זאת, הסברו של השוטר ג'רמי הניח את דעתי, ושכנע אותי כי מדובר בטעות של שוטר צעיר שזה היה השבוע הראשון שלו כשוטר וזה היה האירוע הראשון בו נכח וכתב בעטיו דו"ח פעולה (ר' עמ' 71 ש' 30). במהלך עדותו התבייש השוטר ג'רמי על האופן בו נכתב הדו"ח (ר' עמ' 79 ש' 12-13), והסביר כי טעותו נבעה מכך שלא הכיר את הגזרה בה ארע האירוע והרמזורים האדומים שהיו בסמוך הטעו אותו וכי כיום לאחר שהוא בקיא באזור, הוא יודע להבחין שבמסלול הנסיעה של הרכב לא היו רמזורים (ר' עמ' 78 ש' 9-10). כמובן שאיני מקלה ראש בעניין ואני סבורה כי על שוטר קיימת חובה מוגברת להיזהר בדבריו, יחד עם זאת עדותו והסבריו בבית המשפט הניחו את דעתי שאין מדובר במעשה זדון, אלא הדבר נבע מחוסר ניסיון ומאחר שלא הכיר את הגזרה.

55. איני מקבלת את גרסת הנאשמים בבית המשפט כי על אף שהם ברחו מהמקום הם נהגו על פי תנאי הדרך. גרסה זו אינה עולה בקנה אחד עם גרסת נאשם 2 במשטרה לפיה הוא הודה בעדותו כי הם ברחו

מהמקום בצורה מסוכנת (ר' ת/4 עמ' 23 ש' 37- עמ' 24 ש' 3). אומנם בבית המשפט הוא חזר בו מדבריו וטען כי דבריו לא הובנו כהלכה, אך חקירתו מוקלטת, מתומללת וכן נכח מתורגמן בעת החקירה ולכן הנאשם לא יכול לטעון כי דבריו לא הובנו כהלכה. אני מעדיפה את דבריו של נאשם 2 במשטרה אשר מתיישבים עם יתר הראיות בתיק ועם שורת ההיגיון.

עבירת תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות - נאשם 2

56. ב"כ נאשם 2 טוען כי נאשם 2 לא תקף את השוטרים ולמעשה הוא זה אשר הותקף על ידם באופן ברוטלי. ראשית, לאחר שהגעתי למסקנה בסעיף 11 לעיל, לפיה השוטרים הזדהו כחוק, הרי שטענתו של נאשם 2 לפיה לאחר שירד מהרכב, לא ידע כי מדובר בשוטרים אינה עומדת לו וברור כי לאחר שירד מהרכב היה עליו לציית להוראות השוטרים ולהתלוות עימם. גם טענתו כי גם לאחר שירד מהרכב לא ידע כי מדובר בשוטרים דינה להידחות. מעדויות השוטרים עולה כי לאחר שנאשם 2 ירד מהרכב הוא הכה במכסה המנוע של הרכב המשטרתי, פעולה שאינה מתיישבת עם טענתו כי פחד מפני יושבי הרכב.

57. ב"כ הנאשמים טענו גם בנקודה זו לסתירה בדברי העדים, שכן השוטר יפרח לא ציין עובדה זו בדו"ח הפעולה שערך ובהודעתו, והעלה עניין זה לראשונה בבית המשפט. כמו כן השוטר ג'רמי הזכיר נקודה זו רק בהודעתו ולא בדו"ח הפעולה שערך. שוב עסקינן בסתירות שאינן נוגעות ללב האירוע. השוטר יפרח הסביר כי הדו"ח נרשם בשעת לילה מאוחרת ובשל כך שכח לציין זאת, אולם בעת עדותו בבית המשפט העיד על כך, שכן הוא זוכר שכך קרה (ר' עמ' 24 ש' 19-20). השוטר ג'רמי ציין כי אמנם לא רשם זאת בדו"ח הפעולה, אולם בהודעתו במשטרה כאשר התבקש לתאר בדיוק את שארע סיפר זאת (ר' עמ' 81 ש' 8-10). סבורני כי דווקא השוני והחסרים הללו מלמדים ההפך ממה שניסו ב"כ הנאשמים להראות במהלך חקירת השוטרים, כאשר ניסו לעמת אותם עם טענות של תאום גרסאות, ולטעון כי השוטרים ערכו יחד את דוחות הפעולה שלהם. אומנם חלקם ישבו יחד באותו חדר עת כתבו את הדוחות, כפי שהעיד השוטר יפרח (ר' עמ' 25 ש' 26), אולם ברור מדבריו ומדברי השוטרים כי כל שוטר כתב את הדו"ח לעצמו. שינויים אלה בין הגרסאות, הם מובנים בהתחשב בכך שמדובר באירוע בו בפרק זמן קצר מתבצעות מספר עבירות. עוד יש לזכור כי כל אדם חווה את האירוע באופן שונה ושם את הדגש על פרטים שונים.

58. מעדות השוטרים נור וג'רמי עולה כי לאחר שהם ירדו מהרכב המשטרתי וניסו לעצור את נאשם 2 הוא התנגד בכוח למעצרו. השוטר נור העיד כי הוא הזדהה בפני הנאשם וזה התפרע בעט בו והלם בו באגרופיו (ר' עמ' 60 ש' 10 וש' 30). גם השוטר ג'רמי העיד באופן דומה וציין כי הן הנאשם והן המתקהלים דחפו אותו (ר' עמ' 83 ש' 5). בהמשך הסביר כי כאשר נרשם על ידו בדו"ח הפעולה כי נאשם 2 התפרע הוא התכוון שהניף את ידיו ורגליו והוסיף כי היה עליו לדייק יותר בעת רישום הדו"ח (ר' עמ' 87 ש' 6-12). כאמור, מדובר בדו"ח פעולה ראשון אותו כתב השוטר ג'רמי ואני מקבלת את דבריו שזו הסיבה שלא פורטו הדברים מעבר לכך. מכל מקום בחקירתו הנגדית ג'רמי שלל את גרסת ההגנה לפיה נאשם 2 לא תקף אותו וציין כי זה הלם בו באגרופיו (ר' עמ' 86 ש' 19). השוטרים יפרח ויוני חיזקו את עדויות השוטרים והעידו כי בזמן שניסו השוטרים לעצור את נאשם 2 הוא השתולל והניף ידיו ורגליו לכל עבר (ר' עדות השוטר יפרח עמ' 22 ש' 22-23 ועדות השוטר יוני עמ' 45 ש' 28-30).

59. גרסתו התמוהה של נאשם 2 לפיה הרכב המשטרתי דרס אותו עת ירד מהרכב וכי חושמל על ידי השוטרים דינה להידחות. לתלונה זו אין זכר במסמכים הרפואיים שהגיש הנאשם נ/5, מהם עולה כי הוא סובל מאודם ורגישות בעיניים ומחבלה בבית החזה, שלא מן הנמנע שנגרמה כתוצאה מהתנגדותו. זאת ועוד ניסיונו של נאשם 2 להציג בבית המשפט צלקות בראשו(ר' עמ' 90 ש' 4-5), וליחסן לאירוע מושא תיק זה, למרות שחבלות אלו אינן מוזכרות בתעודה הרפואית הראשונית שם צוין כי נמצאו חבלות על בית החזה באזור הקדמי בלבד, כמו כן בבדיקת רופא שנערכה לנאשם 2 חודש וחצי לאחר האירוע לא מסר דבר בקשר לראשו, מעידות על חוסר מהימנותו ועל ניסיונו לייחס לשוטרים מעשים שלא עשו. גרסתו של נאשם 2 מרחיקה אותו לחלוטין מהמעשים, שכן מדבריו עולה כי מיד לאחר שירד מהרכב הוא הותקף על ידי ארבעת השוטרים באכזריות ובמקום לא נכחו אנשים מלבדם, עדות זו אינה מתיישבת כלל עם יתר הראיות בתיק ועם העובדה שבמקום היתה התקהלות. גם לא עם עדותו של עד ההגנה מר עטון שהעיד כי במקום נכחו אנשים רבים.

עוד פריכה לגרסת הנאשם נמצא בתעודה הרפואית שם מוסר נאשם 2 כי אנשים "מהבולשת" רססו אותו בגז בפנים, מכאן שידע היטב כי מדובר בשוטרים.

60. ב"כ נאשם 2 הלין על מחדליה של המשטרה בעת חקירת התיק, לדבריו עוד בשלב מעצר הנאשמים הוא העביר לידי המשטרה פרטים של עדי ראיה שנכחו באזור הכיכר בכפר (ר' נ/4), אולם המשטרה לא זימנה עדים אלה לעדות ובכך לא בדקה את גרסת נאשם 2 לפיה הוא זה אשר הותקף על ידי השוטרים. אכן ראוי היה כי המשטרה תחקור את עדי ראיה שנכחו במקום, ודאי כאשר שמות העדים נמסרו לנציג מטעמה שנכח בדיון המעצר וזאת בשלב ראשוני של החקירה. יחד עם זאת, לא מצאתי כי הגנתו של הנאשם נפגעה ממחדל זה, שכן ניתנו לו מספר הזדמנויות להביא עדים אלה לעדות ובסופו של יום אלה לא הגיעו, למעט קרוב משפחתו של נאשם 2, אשר הביא את הדברים בפני בית המשפט. משכך, לא מצאתי לקבל טענה זו.

61. לאחר ששמעתי את השוטרים מעידים, לא נותר בליבי ספק כי הם העידו אמת. ולפיכך אני קובעת כי נאשם 2 תקף את השוטרים נור וג'רמי שלא כדין במהלך ניסיונם לעצור אותו.

הרשעת נאשם 2 בעבירה של נהיגה בפזיזות ורשלנות

62. טענתו של ב"כ נאשם 2 היא כנגד החלטת המאשימה להעמיד לדין אף את נאשם 2 בעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות. לטענתו, אין לראות בו כאחראי לביצוע עבירה זו, שכן הוא לא נהג ברכב.

63. אין בידי לקבל טענה זו. בריחתו של נאשם 2 מהשוטרים לאחר שהרכב נעצר בכפר ובהמשך תקיפתם מלמדת על רצונו לברוח מפניהם, רצון שהחל עוד בשלב הנסיעה ברכב. כשתקיפת השוטר יש בה ביטוי למודעותו לדרך הנהיגה ולתמיכתו בה. (ראו בש"פ 2891/04 **מדינת ישראל נ' חליל חואלד** (לאפורסם)).

64. זאת ועוד, ב"כ נאשם 2 טען כי קיימת בעניין הנחיית פרקליט המדינה, אשר קובעת כי על מנת שניתן יהיה להרשיע אדם שאינו נהג ברכב בעבירה של מרדף מסוכן, יש להוכיח כי הוא עודד את הנהג ודרבן אותו ובמקרה הנדון לא הוצגו ראיות שכאלו.

65. מצאתי לדחות טענה זו. הנחיית פרקליט המדינה העוסקת בעניין היא "הנחיה מס' 2.17 - **מדיניות התביעה בהעמדה לדין של נהגים המנהלים מרדף בכביש**" בפסקה 11 מתייחסת ההנחיה למקרים בהם מואשם אדם שלא נהג ברכב בעבירה של מרדף מסוכן. שם מצוין כי ראוי להעמיד לדין את הנוסע כשותף לביצוע העבירות בהן הואשם הנהג כאשר ישנן: "ראיות לעידוד ו/או מתן הוראות לנהג במהלך המרדף; **הימלטות לאחר ביצוע עבירה בצוותא המלמדת על שותפות בשלב הנהיגה; התנהגות מפלילה לפני ולאחר האירוע כגון: תקיפת שוטר, וכיו"ב - ראוי להעמיד לדין גם את הנוסע כשותף לביצוע העבירות בהם הואשם הנהג**" תוך הפניה לע"פ 7632/05 ג'ועמה אלטרש נ' מדינת ישראל ולבש"פ חואלד שהובא לעיל. מכאן שהמאשימה נהגה בהתאם להנחיית פרקליטת המדינה שנכתבה בעקבות ההלכות שנקבעו מפי בית המשפט העליון. נאשם 2 רצה להימלט משוטרים, עשה זאת הן ברכב והן ברגל, הוא לא היסס להיאבק בהם ובסופו של יום אף הצליח להימלט. כל אלה מלמדים ללא ספק כי היה שותף לנאשם 1, ולפיכך מצאתי כי יש להרשיעו גם בעבירה של נהיגה פזיזה ורשלנית.

66. אשר על כן אני קובעת כי נאשם 1 נהג ברכב בדרך נמהרת ורשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום להם סכנה, וכי הנאשם 2 היה שותף למעשיו, ומשקבעתי שהנאשמים ידעו כי הם נמלטים מפני שוטרים, הרי שבמעשיהם, הם הפריעו לשוטרים למלא את תפקידם כחוק.

מסקנה

67. אשר על כן אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה כדבעי כי הנאשמים עברו את העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

68. לפיכך אני מרשיעה את הנאשמים בעבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק ובעבירה לפי סעיף 275 לחוק. בנוסף אני מרשיעה את נאשם 2 גם בעבירה לפי סעיף 274(1) לחוק.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ד, 18 ספטמבר 2014, במעמד ב"כ הצדדים והנאשמים.